

Марыя Піхтоўнікава

Піхтоўнікава Марыя
Цімураўна. Жыве ў
Барысаве, вучыцца ў 11
класе 16 сярэдняй школы.
Мае разнапланавыя
інтарэсы і захапленні.
Піша вершы і апавяданні.
Прыгожа малюе і спявае.
З'яўляецца пераможцай
рэспубліканскіх
літаратурных конкурсаў.
Удзельніца літаратурнага

аб'яднання "Актава" ГУДА "Цэнтр творчасці
дзяцей і моладзі Барысаўскага раёна".

Дзьве мары

Напярэдадні Калядаў было снежна і марозна. Усё навокал нагадвала цуд: гурбы снега, пухмяныя, як аблокі; карагоды сняжынак і маленькія ўтульныя домікі, упрыгожаныя незлічонымі гірляндамі агеньчыкаў, шкляных цацак і мішуры.

Вуліцы былі ахопленыя перадсвяточнай, радаснай мітуснёй. Мінакі, якія спяшаліся набыць падарункі для родных і сяброў, без перапынку пляскалі шклянымі дзвярыма крамаў. Сярод усіх іх была адна асаблівая: "Крама цацак містэра Браўна". Менавіта яна вабіла большасць пакупнікоў напярэдадні Калядаў. А чаму? Ды таму што там былі цацкі на любы густ: мяккія звыры і музычныя лялькі, вялізныя шары і электронныя аўтамабілі, а таксама шмат, шмат, шмат розных відаў канструктара.

Сам містэр Браўн быў дзівакаватым дзядком гадоў 65, з сівой бародкай і вельмі добрымі вачыма. Ён шмат часоў запар мог размаўляць з дзецьмі, а калі-нікалі проста дарыць ім цацкі. Пакупнікі шэптам перамаўляліся паміж сабой: "Вы толькі паглядзіце, як містэр Браўн падобны на Санту!

І мусіць толькі містэру Браўну магла прыйсці ў галаву думка зрабіць у сваёй краме асаблівы куток: куток выратаваных цацак. Што жа гэта былі за цацкі? Адным словам іх можна назваць: "Адмоўнікі". Старэнькія, пацёртыя і парваныя, запэцканыя і часам паламаныя - траплялі яны з дзіцячых пакойчыкаў у краму містэра Браўна. Часам бацькам шкада было выкідваць цацкі сваіх падрослых дзяцей, і яны проста прыносілі іх поўнымі скрынямі ды гаварылі: "Вось вам, спадар Браўн! Пачаруйце над імі. Можа, яшчэ каму і спатрэбяцца?"

І добры дзядок браў гэтыя цацкі і глядзеў кожнай у вочы. Усе яны мелі сваю гісторыю, свой смутак, і кожная марыла зноў апынуцца ў добрых, клапацілівых руках.

Містэр Браўн, як мог, папраўляў і ўпрыгожваў іх, рассяджваў на паліцы ў "кутку выратаваных цацак".

Напярэдадні Калядаў у краме містэра Браўна перш за ўсё раскупляліся новыя цацкі, а "выратаваныя" глядзелі на кожнага чарговага пакупніка з надзеяй, што іх таксама купяць. Колькі ж было шчасця ў вачах тых, каго пакупнік выбіраў, у прыдачу з іншымі цацкамі! А тыя, што заставаліся, засмучаліся і працягвалі спадзявацца.

Сярод такіх цацак была лялька Лія. У яе былі вялікія блакітныя вочы, мурзаты ад чарнілаў тварык і жоўтыя зблытаныя валасы, а таксама простая карычневая сукенка, якую змайстраваў містэр Браўн. Лія бачыла як радасныя дзеці выбіраюць з бацькамі дагледжаных, раскошлівых лялек і марыла пра тое, што якая-небудзь сціплая, добрая дзяўчынка аднойчы знойдзе яе і падарыць любоў. Так цяжка быць нікому не патрэбнай!

Лія прастаяла на паліцы не адзін год. Яна адчувала, як спадар Браўн спачувае ёй, але выбар заставаўся за пакупнікамі, і кожны выпадковы пагляд дзіцяці дараваў Ліі надзею на новае жыццё. Па начах яна плакала, пакуль іншыя спалі, а днём зноў усміхалася, хаваючы ад чужых поглядаў свой сум.

І вось зноў надышоў той самы вечар, напярэдадні Калядаў, калі здзяйсняюцца мары.

І цуд здарыўся!

Заставаліся лічаныя хвіліны да закрыцця крамы. І раптам у яго забегла маленькая дзяўчынка гадоў сямі, чымсьці вельмі падобная на Лію. Яна была ўся мурзатая, у старэнкім паліто і з маленькай сумачкай. Дзяўчунка адразу падбегла да спадара Браўна і усклікнула:

“Дзье мары” Иллюстрация В.Лайковой

- Ці магу я набыць якую-небудзь цацку за гэтыя грошы?

Яна выклала на прылавак ўсе манеты, якія змагла набыць за год. Там было каля пяцідзесяці цэнтаў. Гаспадар паказаў ёй паліцу з “выратаванымі” цацкамі і вымавіў:

- Выбірай, красуня, усё, што табе спадабаецца.

Дзяўчынка вялізнымі вачыма глядзела на гэтае багацце і не верыла, што нарэшце ў яе з'явіцца свая ўласная лялька. Яе погляд адразу ўпаў на Лію. Тая здалася ёй сапраўднай сяброўкай, настолькі выдатнай і прыгожай, знаёмай і жаданай, што дзяўчынка, не сумняваючыся, адразу ўсклікнула:
- Гэтую!

Задаволены спадар Браўн зняў ляльку з паліцы, разгладзіў яе валасы і сукенку і ласкава перадаў у маленькія працягнутыя ручкі.

- Беражы Лію! Яна вельмі чакала цябе!

Дзяўчынка не верыла ў сваё бязмежнае шчасце. Гэтая была першая цацка ў яе жыцці. Яна моцна - моцна абняла ляльку і пабегла дадому.

Мара Ліі спраўдзілася! Яна нарэшце апынулася ў руках у той, якая будзе яе любіць, як любіла былая гаспадыня. У гэтую цудоўную ноч спраўдзіліся адразу дзве мары.

Дзяўчынка здабыла сапраўднае дзяцінства, а лялька - новы дом.

Дарагі чытач! А ці верыш ты у цуды?

Марыя Шыпілава

Шыпілава Марыя Мікалаеўна. Нарадзілася і жыве ў Мінску, вучыцца ў 9 класе 121 школы. Піша вершы, эсэ, апавяданні. Выдатна малюе. Друкавалася ў беларучкіх перыядычных выданнях. Удзельніца літаратурнага аб'яднання "Актава", ГУДА "Цэнтр творчасці дзяцей і моладзі Барысыўскага раёна"

Жалезная кальчуга для души

Металкор... Гэта дапамагае, як ні дзіўна...
Хто-небудзь думае, што людзі, якія слухаюць нешта падобнае, агрэсіўныя і неўраўнаважаныя. Гэта не так. Наадварот, калі хочацца расплакацца і крычаць - рок, металкор, метал і падобныя жанры дапамагаюць. Дапамагаюць не страціць розум.

Я думаю, што кожны трэці падлетак, які асуджае гэтую музыку, дойдзе да стану, калі без яе не зможа. Рок закранае пачуцці і дапамагае перажыць тое, што набіралася. Для мяне гэта тое ж самае, што зарадка для тэлефона. Я не заклікаю ўсіх слухаць металкор, проста даю зразумець, што ў гэтым няма нічога дрэннага і не варта ўсіх пагалоўна называць сатаністамі і хворымі.

Раней я не разумела, як можна слухаць немые крыкі пад грубую музыку, але зараз я знаходжу ў гэтым суцяшэнне. Шмат маіх сяброў даўно б звар'яцелі без металкора, ён выратаваў іх здаровы розум.

Вы скажаце: падлеткі максіmalісты. Магчыма, гэта так. Некаторыя кажуць: гэта так, быццам мы вінаватыя ў тым, што мы такія. Залішняя эмацыянальнасць не наша віна. Узгадайце сябе. Некаторыя могуць і далей асуджаць чорную вопратку, «жорсткую і грубую» музыку, але ніхто не думае, што за гэтым хаваецца пяшчотная ранімая душа.

Час, калі раздаюць шчасце

Калі ўваходзіш у лес, заплюшчваеш вочы, і здаецца, што брэх твайго сабакі чутны з будучага жыцця, а перад табой кружацца празрыстыя балерыны, малюсенькія, далікатныя... І час завісае паміж імі, убіраючы дрэвы, тонкі шолах ветру і тваё імя.

І вось нарэшце ты прачынаешся толькі дзеля таго, каб набыць у гіпермаркеце хлапушкі з сюрпрызам на ўсю сям'ю і ўпэўнена заявіць свету, што спазнаў рэцэпт шчасця.

Час снегу мае густ і настрой ... Зіма для мяне напайняецца дзяцінствам. Я памятаю, як дзядуля вазіў мяне катацца на санках з гары. А потым мы ў гурбе снегу доўга шукалі яго акуляры... Яшчэ помню, як я зазірала пад ялінку і ела цукеркі яшчэ да прыходу Дзеда Мароза, і яны здаваліся чароўнымі.

Час снегу — пара чараўніцтва. На жаль, апошнім часам яна быццам бы праходзіць міма. Засталіся успаміны, якія не растаюць... Снегавіка цяпер не злепіш - не толькі з-за таго, што няма снегу, але і таму, што мы выраслі. Я і ты, і ён.

А хтосці -з'ехаў. Як быццам павёз з сабой снег і там далёка атрымлівае асалоду чароўным шчасцем. І ён, далёкі паўзабыты прыгожы хлопчык, таксама, як і я, памятае, як нас прымушалі насіць рукавіцы. А яны былі мокрыя і нерухомыя ад налеплены на іх скарынцы снегу, снежнай глазуры... Я памятаю яе густ ...

А памятаеш, як рабілі снежнага анёла і гулялі ў снежкі? А памятаеш, як кідалі за каўнер снег? А памятаеш мокрыя чаравікі і нашыя ногі ў іх, амаль нежывыя ад холаду? Але ж дадому мы не пойдзем! Будзем гуляць, пакуль зоры не паглядзяць нам у вочы...

...Нібы Кай з казкі, нехта адказвае: «памятаю». І я веру, што чую.

А... сям'я ... так! Мы – разам смяяліся з адных жартаў. У навагоднюю ноч мы глядзелі "З лёгкім парам", «Прыгоды Шурыка» і «Блакітны агеньчык». Цяпер усе да дзюр загледзелі старыя фільмы, але працягваюць іх глядзець, таму што гэтая чароўная пара навявае старыя, шчаслівыя, дзіцячыя мары. І ўсе сем'і на той час шчаслівыя аднолькава.

Сказки

Андрей Семенов

Живет в городе
Солигорске. Работал
в ОАО "Беларуськалий".
Основатель
творческого клуба
«Лабиринт» в
г. Солигорск. Является
членом Народного
клуба композиторов и
поэтов «Жывіца»

(ГУ МОЦНТ). Фотограф, поэт, прозаик, сатирик,
драматург. Лауреат международного конкурса
«Приключение приходит само» (Польша). Автор
книг сатирической поэзии.

Декабрь. Заячья шубка.

Пришла снежная зима. Метель кружила, не стихая. Каждое утро Леший выходил с лопатой, чистил порог и дорожку к избе. Но вот метель немного успокоилась. Стал крепчать мороз, и на голубом небе появилось бледное солнышко.

– Наконец-то, – довольно произнёс старик. – Засиделся я на печи. Пройдусь, погуляю.

Леший взял посох и медленной походкой отправился осматривать лес. Вдруг до его чуткого слуха долетел знакомый звук. Подмёрзший снег хрустел под чьими-то лапами.

– Может, заяц спешит, спасается от погони? – старик внимательно посмотрел вдаль. – Точно, он. Да что-то тут не так! Где же белая шубка? Непорядок! Эй, зайчишка, беги ко мне!

Заяц Кузька выбился из сил. Волк Вованыч давно гнался за ним по следу. Да куда скрыться среди белого снега в сером наряде? Услыхав Лешего, косой бросился навстречу.

– Прыгай в сугроб, ушастик, и сиди тихо, – прошептал Леший, присыпая Кузю снежком.

Вскоре на поляну выскочил волк.

Отдышавшись, он подозрительно спросил у старика:

– Здорово, дед. Зайца не видал? Длинноухий такой, в серой шубе.

– А не ошибся ты, дружок? Ведь зима на дворе.

Откуда же взяться зайцу в такой одежке? Отродясь такого не видел!

– Леший, не ври! Был заяц или нет? Отвечай!

– Да не злись, Вованыч. Мухоморов, что ль, объелся? Чудится тебе странное. А может, кот это был одичавший? Залез он на ёлку давно. А ты гонишься невесть за кем.

– Кот, говоришь? Может и прав ты. С чего бы среди зимы заяц серым был? Видно, с голоду в глазах уже мерещится. Ладно, пойду я. Бывай, старик.

– Береги себя, Вованыч, – с добротой в голосе сказал вслед Леший.

Волк по жизни был дурной, доверчивый, но всё же не злобный. Подождав немного, Леший разгрёб сугроб и внимательно посмотрел на зайца.

– Глазам своим не верю! Не болезнь ли какая? Всё вокруг белым-бело, а ты в шубке серой!

– То-то и оно. Беда со мной приключилась. Какой день маюсь! В снегу качался и лапой пытался расчесываться. Всё впустую.

– Не печалься, дружок. Пойдём ко мне. Найду я средство от хвори загадочной.

– Хорошо, – вздохнув, ответил заяц.

Вскоре они вышли на поляну, где стояла изба.

– Заходи, Кузя, мой лапы и садись на лавку. Сейчас заварю чаёк. Мигом согреешься, – сказал Леший.

Старичок раздул угольки в печке, подбросил сухие веточки. Вскоре вода закипела. Залив целебные травы, он поставил на стол угощение.

– Ну, подкрепись слегка.

Леший стал листать старые книги.

Посмотрел дедок одну, вторую, почесал лысую голову и стал рыться в сундуке.

Тем временем Кузя успокоился и потихоньку задремал. И снится ему сон, будто идёт он по зимнему лесу, крадётся. Вокруг тишина, лишь только ветер завывает в верхушках старых елей. Вот заяц вышел на поляну, где рос огромный дуб...

Леший достал из сундука белое покрывало, легкое, словно облачко. Накрыв он спящего зайца, взмахнул руками и что-то прошептал тихонько. Засверкали на покрывале чудесные звёздочки и пропали.

– Вот и хорошо, – прошептал старик.

Кузя крепко спал. И видел он во сне, что на дубу вместо желудей морковки растут. Да такие они были большие и красные! Стал он тянуться, чтобы достать, а не выходит. Тогда разогнался хитрец, прыгнул и уцепился когтями за ствол. Словно белка, быстро пополз вверх за морковками. А те стали отдаляться от него. Вот увидел он дупло. Заглянул туда и застыл от страха. Смотрят на Кузю два огромных глаза.

Мигот открылась пасть, и страшная волчья морда закричала: «Вот и он!» Отпустил бедняга лапы и полетел вниз. Замелькали перед глазами ветки, морковки... И так страшно стало зайцу. Но что-то подхватило его. Словно перина беленькая, мягкая, обернула Кузю и тихонько опустила на землю.

Вдруг услышал он голос мамы:

– Сынок, ты же забыл надеть свою зимнюю шубку. Теперь носи, и больше с тобой ничего не случится.

Удивленно Кузя посмотрел по сторонам, но никого не увидел. Вдруг пошел густой снег, началась вьюга, и заяц проснулся. Выглянул он из-под покрывала и увидел улыбающегося Лешего.

Глянул на себя ушастик и воскликнул от радости:

– Ух, ты! Чудо, какое! Неужели я получил новую шубку? Да какую красивую, белую! Спасибо тебе, дедушка! Помог, из беды выручил! Побегу домой!

– весело крикнул заяц.

Открыл старик дверь, и выскочил Кузя, только снег в разные стороны разлетелся.

– Беги, порадай семью. Все у тебя хорошо будет. Да, чего только в жизни не бывает, – сказал в след Леший.

Анастасия Кирашева

Кирашева Анастасия
Азатовна. Родилась в
Борисове, живет в
деревне Кищина
Слобода
Борисовского района.
Занимается
декоративно-прикладным
творчеством, танцует с
фаерами. Мама троих
детей.

Старый лось

Жил на свете старый Лось. Был он большой, с огромными рогами . Все в лесу боялись его рогов.

Однажды зимой убегал он от охотника. Хотел между двух сосен проскочить, да не вместились рога, хрустнули и свалились на землю.

Бродил тогда Лось грустный:

- Что же делать? Всё... Съедят меня зимой голодные волки. Видимо, такова моя судьба.

Услышала его лиса и говорит:

-Здравствуй, Сохатый! А где твоя «корона»?

-Да вот, сломалась. Не доживу я до весны, красавица.

Жалко стало Лисе Лося:

-А сходи ты к мудрому медведю. Может быть, он поможет?

Так и сделал Лось. Вот только спал уже косолапый. Не стал Сохатый будить его. Смирился со своей участью, стал щипать пожухлую траву на огромной поляне.

Мимо пробежал Волк, увидал большого Лося без рогов:

-Нет, один не справлюсь, надо стаю звать. Ох и отобедаем!
На ползимы хватит.

Так размечтался, что не заметил замерзшей лужи. Подскользнулся и сломал лапу. Завыл от боли.

Подошел к нему старый Лось, уселся рядом. Стали вместе горевать. Говорит Лось:

- А я уж думал, конец мой настал. А тут ты, с лапой...

- Обрадовался я твоей беде и не заметил, как сам в беду попал, – грустно произнес Волк, опустив свои серые ушки.

- Это послужит тебе уроком, – нахмурился Лось. - Наверное, ты был очень голодным?

- Да, но тогда хоть цел был. А теперь помруууу с голода...

Жалко стало старому Лосю Волка:

- Не вой, Серый, потерпи... Сейчас помогу - будешь опять зайцев по всему лесу гонять!

Сохатый начал землю нюхать и копытом рыть. Вырыл ямку, достал корешок и отнес Волку.

-Скушай и всё пройдет.

Волк отпираться не стал, пожевал и проглотил.

-Спасибо тебе за большое сердце твоё. Не будем мы на тебя нападать, живи без страха.

С тех пор много времени миновало. Рога у лося отросли, а волки до сих пор поклоны ему отдают за доброе сердце его.

Анастасія Ткачэнка

Ткачэнка Анастасія
Вітал'еўна. Нарадзілася і
жыве ў горадзе Барысаве,
вучыцца ў 6 класе 16
сярэдняй школы.

Захапляецца чытаннем
кніг, складаннем казак і
фантастычных гісторый.
Удзельніца літаратурнага
аб'яднання "Актава",
ГУДА "Цэнтр творчасці

дзяцей і моладзі Барысўскага раёна".

Цуды каляднай зоркі (казка)

Мурр! А налийце мне ў місачку малака, даражэнькія сябры, ды сядайце ў кола. Раскажу вам казачку. Добра так сядзець у цеплым пакойчыку, глядзець, як блішчыць на верхавіне ялінкі прыгожая зорка, а за акном кружыцца мяккі снег. Але гэта цяпер так утульна. Учора ж дасталіся нам з дзядулем Піліпам прыгоды. Дык вось слухайце.

Я кот Сняжок. Жывем мы ў хаце з дзядулем удваіх, але вельмі любім сустракаць гасцей. Вось і ўчора на куццю запрасілі мы суседзяў. Паставілі пірагі пячы, прынеслі дадому з лесу гэтую самую, што перад вамі стаіць, пухмяную ялінку. І толькі пачалі упрыгожваць яе шклянымі рыбкамі, шышкамі ды агенчыкамі, як пачуўся стук у акно. Усхваляваліся мы: няўжо госці заўчасна завіталі?

Дзядуля Піліп пабег у пярэдні пакой адчыняць дзверы, а я на кухню – пірагі глядзець. Але гасцей на вуліцы не аказалася. Праз хвіліну вярнуліся мы да елкі. Бачым, а тая на падлозе ляжыць, цацкі навокал рассыпаныя. Што за ліха? Ці ялінка ажыла, ці нейкі жартаўнік вырашыў зрабіць нам шкоду? Паднялі мы яе,

вярнулі цацкі на месца, ды яшчэ дадалі мішуры. Стала нават прыгажэй, чым была.

І тут так салодка запахлі пірагі, што адчуў я моцны прыліў апетыту і захацеў адламаць невялікі кавалачак, але дзядуля забараніў.

- Пацярпі крышачку, Сняжок! Хутка ўжо госці прыдуць, калядная зорка ўзыдзе, вось тады сядзем за святочную вячэру. А ў нас з табой ёсць яшчэ адна справа: трэба нацягнуць гірлянду з агенчыкамі ўздоўж даху, каб яны увечары ззялі, ды усім людзям настрой уздымалі.

Вось узлезлі мы з дзядулем Піліпам на дах па драбінах, вось чапляем за цвічкі гірлянду... і раптам убачыў я перад сабой адкрыты слоік з курыным паштэтам. Ах, які ад яго ішоў пах! Я нават не здзівіўся, што ен апынуўся тут. Проста захацелася лізнуць гэты паштэт, і пацягнуўся я за ім. Але слоічак ад'ехаў у бок. Што за жартачкі? Азірнуўся навокал: нікога не ўбачыў. Пацягнуўся ізноў, нават у мяне атрымалася адкусіць кавалачак, ды раптам нейкая скрынка накрыла мяне зверху, і апынуўся я ў цемры. Толькі пабачыў праз шчыліну, як мільганулі рогі ды капытцы і пачуў непрыемны голас:

- Ха-ха-ха! Трапіўся, абжора! Не атрымалася ў мяне пасварыць вас з дзядулем каля елкі, дык зраблю вам іншую шкоду.

Ах, дык гэта чарцяня! Я чуў, што наярэдадні Калядаў нячысцікі любяць псаваць людзям свята. Але ніколі не верыў у гэтае.
- Навошта табе шкодзіць нам?
— пытаю яго.

- Затым, што не падабаецца вы мне абодва!
Дзядуля ніколі не лае цябе, ты – такі добры і
паслухмяны заўсёды. Але сёння нарэшце у мяне
атрымалася злавіць цябе на пражэрлівасці. Дык
вось, цяпер я адпраўлю цябе пасылкай на
паўночны полюс. А сам ператваруся ў цябе, буду
жыць з тваім дзядулем і псаваць яму жыццё.
- Не! Не чапай дзядулю! – крычу я.
Але бачу праз шчыліну, як каля скрыні мільгануў
каціны хвост, і чарцянё ў маім абліччы знікла.
Паспрабаваў я вызваліцца з-пад скрыні, але не змог.
Відаць, ён паклаў наверх нешта важнае.

Тым часам дзядуля ўжо уключыў агеньчыкі і
паклікаў мяне. Я крычаў яму: “Я тут, дзядуля!
Дапамажы!” Але, здаецца, ён не чуў. Потым
здарылася нешта жудаснае: чарцяня-кот падставіў
дзядуле драбінкі, каб ён злез з даху, але як толькі той
выпрастаў нагу, гэтая пачварына адкінула драбінкі
ў бок. Дзядуля не утрымаўся, ногі яго слізганулі, і ён
ледзь паспеў затрымацца рукамі за край даху,
сам павіс у паветры.

- Унучак, дапамажы! – закрычаў ён.

Чарцянё ў адказ:

- Падай, падай, дзед дурны! А я
пакуль з’ем пірагі.

У гэты самы момант на небе заззяла калядная зорка. Ды так пыгожа, што мы заглядзеліся на яе.

Ведаеце, сябры? Кажуць, што калі зора загараецца, Хрыстос нараджаецца, свет ад зла ратуецца, і ўсе нячысцікі ад святла яе хаваюцца. Вось так і здарылася. Выскачыла з хаты злое кацяня, зноў ператварылася ў чарцяня і знікла за бліжэйшымі гурбамі.

- Чорт збег! – кажу я дзядуле.

Ён абняў мяне і адказаў:

- Ну і добра, што збег. Нам ён не патрэбны. Толькі ад свайго сумлення ён збегчы не зможа.

Вось такая прыгода здарылася з намі на Каляды, сябры мае. Добра, мы з дзядулем цэлыя і здаровыя засталіся. І да пірагоў нашых чарцяне не паспела дабрацца. У хуткім часе і госці завіталі. Вось тут і пачалася весялосць, песні, віншаванні ды падарункі.

Што хачу я вам яшчэ сказаць? Старайцеся рабіць добрыя справы і жыць у згодзе паміж сабой, сябры мае! А ў калядныя дні пераапранайцеся у розныя касцюмы, хадзіце па вуліцах

з каляднымі песнямі ды

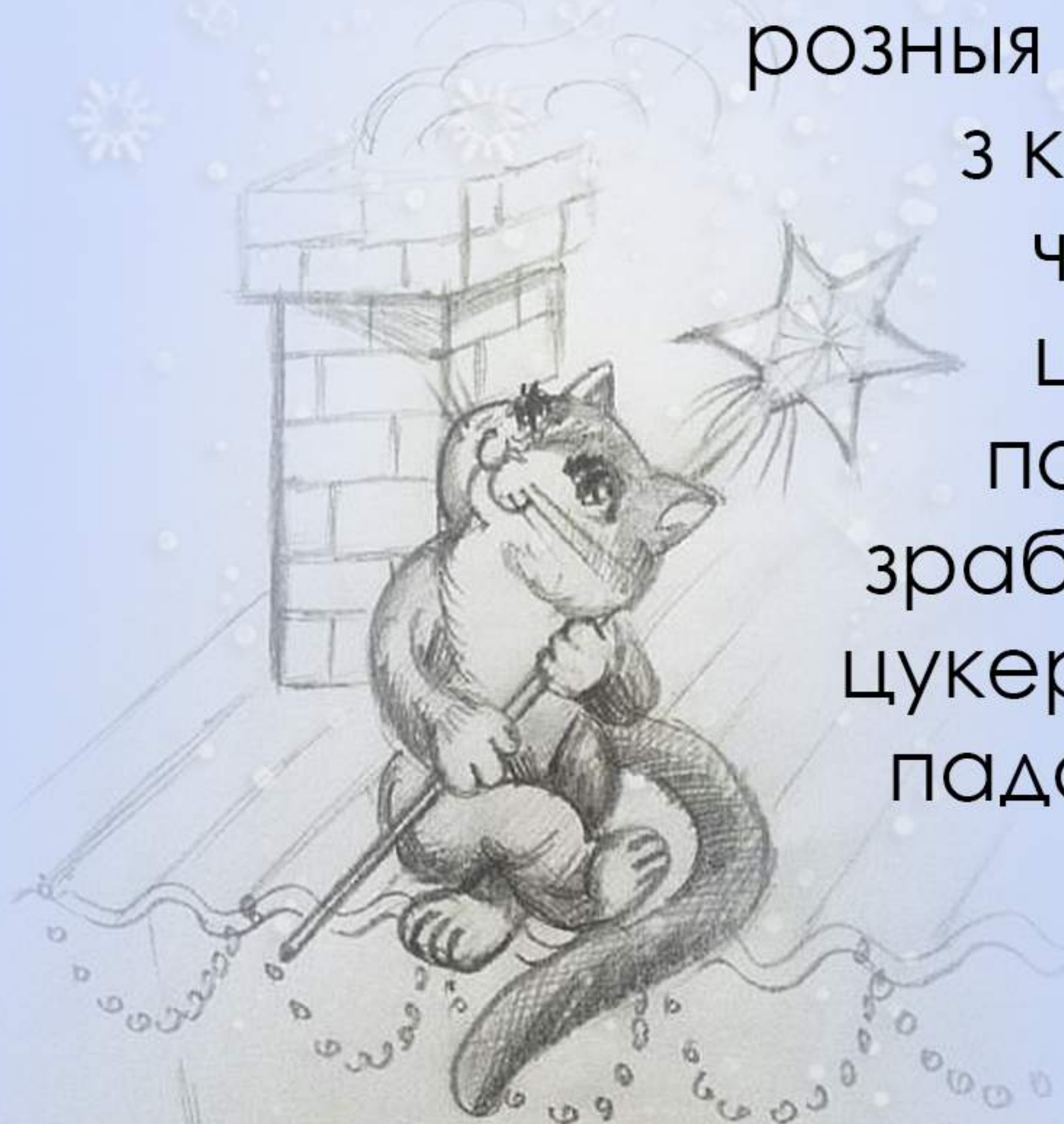
частуйце адзін аднаго

цукеркамі, каб чарцяне не

пазнала вас, нават калі захоча

зрабіць шкоду. Можа, і яму якая цукерчына перападзе, і яно

падабрэе з часам?

Редакция

Редактор, корректор - Марина Помоз

Художники - иллюстраторы - Вероника Лайкова,
Василий Лайков, Мария Пихтовникова,
Леонид Ивин.

Фотографии Андрея Семенова

Графический дизайнер - Лайков Василий

На обложке использованы картины Василия
Лайкова

Основатель альманаха

Литературное объединение «Октава» ГУДО «Центр
творчества детей и молодежи Борисовского района»

Юридический адрес:

222517, г. Борисов, Минская область, ул.Дзержинского,
дом 42

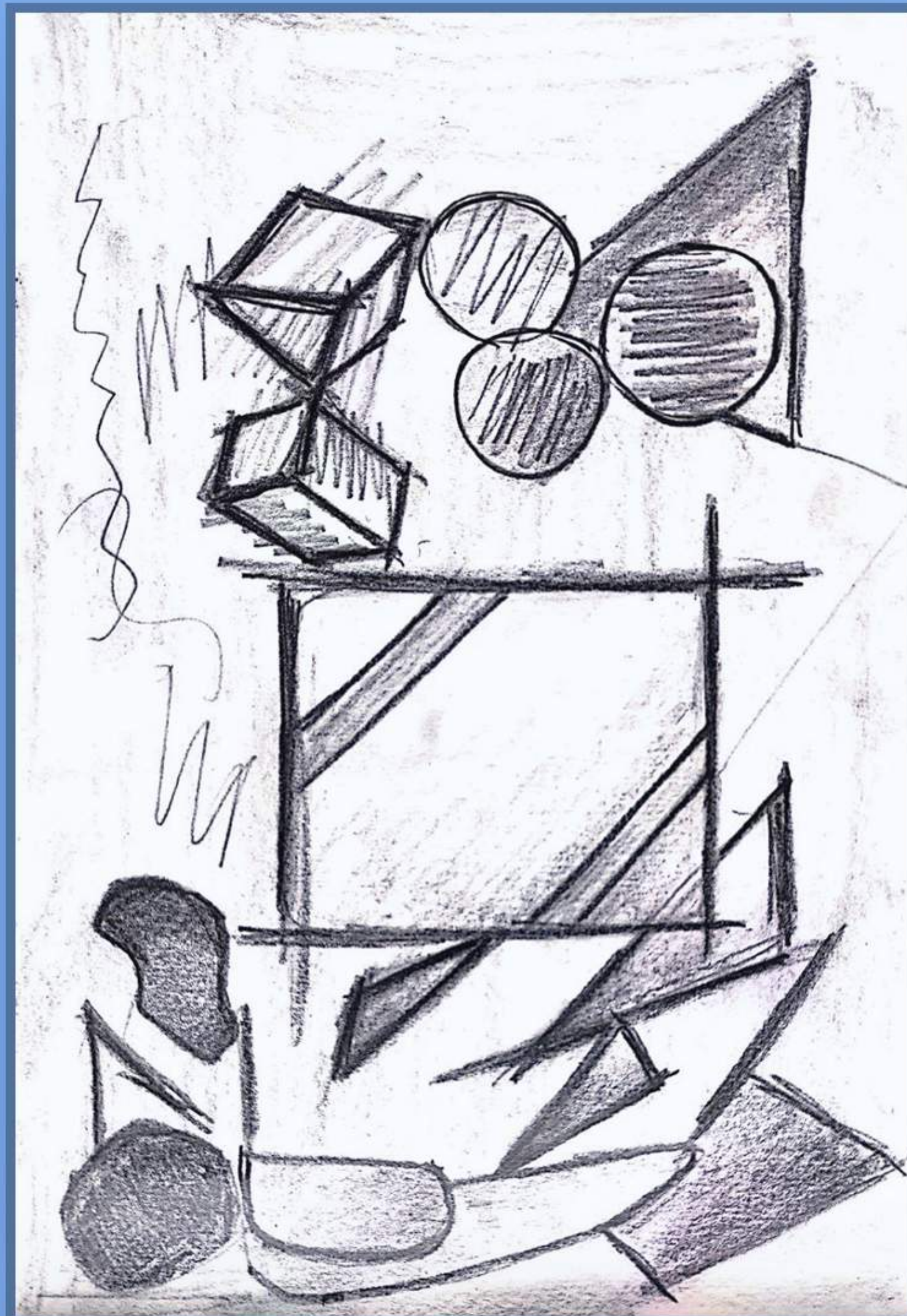
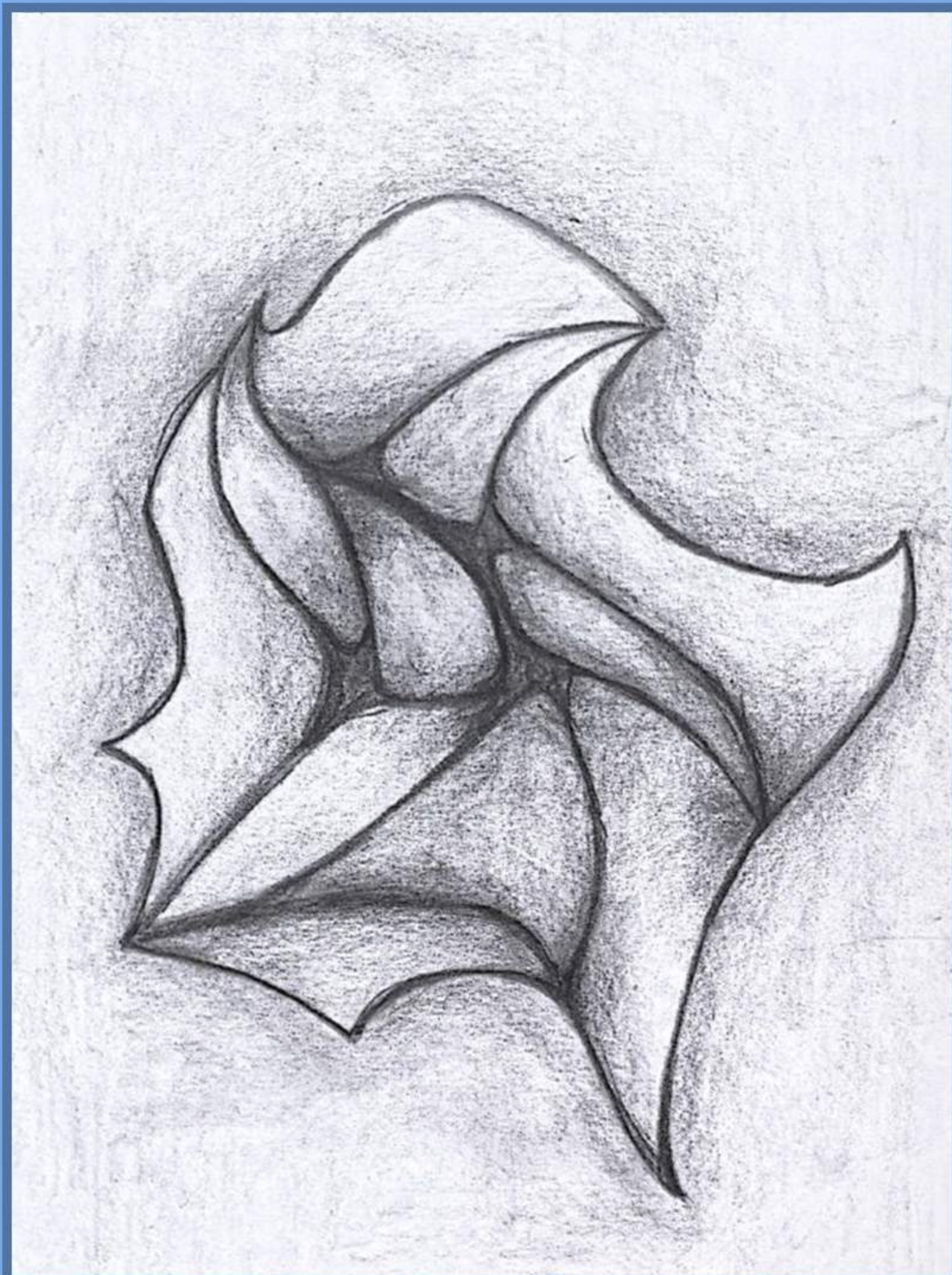
Email: ddut@tut.by

marinalaikova@gmail.com

Фото Андрея Семенова

ОКТАХА

№5, 2021

Морозные
узоры

